

UZASADNIENIE

Strona powodowa L. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. pozwem z dnia 20 listopada 2019r. (data prezentaty) wniosła o zasądzenie od strony pozwanej B. M. spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1.909,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty: 1.540,42 zł od dnia 18 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty i od kwoty 369 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie strona powodowa wskazała, że nabyła od kredytobiorcy będącego konsumentem roszczenie oparte na art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim, a wynikające z wcześniejszej spłaty kredytu i konieczności proporcjonalnego zwrotu prowizji przez stronę pozwaną. Kwota 1.540,42 zł dochodzona jest tytułem zwrotu prowizji, a kwota 369 zł to koszt opinii obliczającej wysokość kwoty zwrotu.

(pozew k. 2-4)

W odpowiedzi na pozew z dnia 16 lutego 2021 r. pozwany B. M. S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana podniosła, że brak podstaw do proporcjonalnego zwrotu prowizji, albowiem prowizja nie była związana z czasem trwania umowy, zakwestionowała ważność umowy przelewu, zakwestionowała poprawność wyliczenia roszczenia, zakwestionowała konieczność sporządzenia prywatnej opinii celem wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem.

(odpowiedź na pozew k. 61-65v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. R. zawarł z E. B. SA we W. (poprzednikiem prawnym pozwanego) w dniu 10 maja 2019 r. umowę kredytu konsumenckiego (pożyczki) nr (...) na okres od 10 maja 2019 r. do dnia 4 maja 2022 r. Zgodnie z par. 1 pkt 7 umowy całkowita kwota do zapłaty wyniosła 37.775,28 zł. Kredytobiorca dokonał całkowitej spłaty z dniem 30 lipca 2019 r.

(dowody: umowa - k. 13 - 20; oświadczenie o dokonaniu całkowitej spłaty kredytu konsumenckiego - k. 23, potwierdzenie zamknięcia pożyczki/kredytu - k. 21)

W dniu 9 października 2019r. M. R. dokonał na rzecz strony powodowej przelewu wierzytelności wynikających z tytułu wyżej wymienionej umowy opartej na art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim (obowiązek proporcjonalnego zwrotu kosztów kredytu).

(dowód: umowa cesji k. 24 - 24v)

Na zlecenie powoda została sporządzona w dniu 30 października 2019 r. przez firmę Krajowe Centrum (...) opinia z obliczeniem wysokości kwoty z tytułu wcześniejszej spłaty kredytu. Koszt opinii to kwota 369 zł.

(k. 25 - 27 opinia, k. 28 - faktura).

Pismem z 30 października 2019 r. strona powodowa wezwała bezskutecznie do zapłaty stronę pozwaną.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania - k. 29 - 30)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów. Podkreślenia wymaga fakt, że w dużej mierze nie był on sporny, a zarzuty strony pozwanej dotyczyły jedynie istnienia, względnie ważności umowy cesji i wysokości roszczenia, a w pozostałym zakresie spór miał charakter jedynie prawny.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka zgłoszonego w odpowiedzi na pozew uznając jego nieprzydatność dla ustalenia ważności umowy cesji.

W ocenie Sądu umowa cesji była ważna, a przedstawiony przez stronę powodową odpis tej umowy nie budził wątpliwości co do formy, pochodzenia, ani treści.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w części na uwzględnienie.

Strona powodowa oparła swoje roszczenie na umowie przelewu wierzytelności.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z powyższego wynika, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela.

Dla przyjęcia skuteczności cesji podstawowe znaczenia ma wykazanie istnienia przelewanej wierzytelności, a więc okoliczności, z których wynika, że prawo takie przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi, a w następnej kolejności wykazanie, że do cesji doszło w sposób prawidłowy.

W przedmiotowej sprawie – w ocenie Sądu – nie ulega wątpliwości, że doszło do skutecznego zawarcia umowy cesji wierzytelności pomiędzy stroną powodową a pierwotnym wierzycielem.

Zgodnie art. 49 ust. 1 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą.

Art. 52 ustawy precyzuje, że kredytodawca jest zobowiązany do rozliczenia z konsumentem kredytu w terminie 14 dni od dnia dokonania wcześniejszej spłaty kredytu w całości.

Nie ulega wątpliwości, że kosztem, który podlega obniżeniu o okres, o który skrócono czas obowiązywania umowy kredytu jest zarówno prowizja jak i opłata przygotowawcza (tak: Uchwała Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej z 12 grudnia 2019 roku, III CZP 45/19 oraz Wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z 11 września 2019 roku, C-383/18, L. vs. (...)).

Obniżenie to – w ocenie Sądu – winno nastąpić w proporcji do czasu skrócenia umowy, czyli obniżenie prowizji powinno nastąpić o taki sam ułamek, o jaki doszło do skrócenia czasu trwania umowy kredytowej na skutek całkowitej spłaty.

W niniejszej sprawie powoduje to konieczność zwrotu prowizji w wysokości nie niższej niż wskazana w żądaniu strony powodowej. Sąd przy tym – porównując stosunek żądanych kwot do kwot pierwotnie pobranych prowizji ze stosunkiem czasu, o który skrócono umowę do pierwotnie planowanego czasu trwania umowy – nie dopatrzył się błędów w wyliczeniach strony powodowej.

Z tych przyczyn Sąd zasądził dochodzoną kwotę, zgodnie z żądaniem pozwu (punkt I. wyroku).

Natomiast, zdaniem Sądu powództwo nie było zasadne w zakresie żądania zwrotu kosztów prywatnej opinii.

W ocenie Sądu w realiach niniejszej sprawy ustalenie kwoty podlegającej zwrotowi w związku z wcześniejszą spłatą pożyczki nie wymagało zlecenia sporządzenia opinii w tym zakresie, bowiem wyliczenie opiera się na prostym działaniu arytmetycznym, gdzie dane do obliczenia zawarte są w umowie i pozostałych dokumentach.

Zauważyć należy, że opinia została podpisana nieczytelnym podpisem. Jednakże Sąd z urzędu dysponuje wiedzą (z analogicznych spraw), że te opinie wykonuje podmiot reprezentowany przez G. L., a więc jednego z członków zarządu powodowej spółki, co prowadzi do wniosku, że powód stara się w ten sposób powiększyć kwotę zobowiązania. Także wysokość wynagrodzenia za sporządzenie takiej opinii budzi wątpliwości jako zawyżoną.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. W myśl art. 52 ww. ustawy o kredycie konsumenckim kredytodawca jest zobowiązany do rozliczenia z konsumentem kredytu w terminie 14 dni od dnia dokonania wcześniejszej spłaty kredytu w całości. Na gruncie niniejszej sprawy pozwany Bank winien rozliczyć kredyt udzielony cedentowi najpóźniej do dnia 14 sierpnia 2019 r.

W oparciu o powołany przepis, w ocenie Sądu zasadnym było uwzględnienie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 15 sierpnia 2019 r., a zatem zgodnie z żądaniem pozwu. W zakresie kosztów postępowania Sąd uznał ustalił zasadę, a ich rozliczenie pozostawił referendarzowi sądowemu.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w sentencji.

sędzia Maciej Ługiewicz